

SANJE ALI PRIHODNOST?

Ime mi je Anika. Stara sem 13 let in živim v Ljubljani. Rada imam naravo in svojo psičko Belo. To je zgodba, ki jo je bilo vredno zapisati v dnevnik.

Bila je sobota. Vreme je bilo sončno, nebo pa brez oblakov. Z Belo sva se odpravili na sprehod. Vzela sem še nekaj priboljškov in povodec, nato pa sva šli dogodivščinam naproti. Na pohod sva šli v hribe, to potko obiščeva vsaj enkrat mesečno. Bela že pozna pot. Ko sva bili že kar utrujeni, sva se želeli ustaviti. Vendar se naju je loteval čuden občutek. V gozdu, v katerem stoji klopca, se je dogajalo nekaj nenavadnega. Zaslišali sva zvok žage. Pot do klopce je bila polna dreves, ki so jim odrezovali manjše veje in jih nalagali na prikolico tovornjaka. Ko sva nekaj časa strmeli, je eden od delavcev to opazil. Vprašal me je, ali je kaj narobe. Zanimalo me je, čemu sekajo vso to drevje. Povedal mi je, da je na tem ozemlju načrtovan projekt, les pa bodo prodali. Zgradili naj bi 7 stanovanjskih blokov. Poslovila sem se in odšla. Vendar se mi to ni zdelo niti malo prav in sem ves čas razmišljala o tem. Zakaj bi uničevali prelep gozd, da bi na istem ozemlju zgradili nekaj tečnih stanovanjskih blokov?! Vendar to ni najslabši del. Kaj pa vse živali npr. ptice, ki so imele gnezda na teh drevesih, mravlje, ki so si tam zgradile mravljišča, ... Če bodo na območju tega veličastnega gozda zgradili veliko takšnih sosesk, bo uničen ves ekosistem. Kakorkoli ... Z Belo sva se odpravili naprej in skušali vse pozabiti. Preostanek sprehoda sem le žalostno pela in komaj čakala, da se zlekнем na kavč.

Ko sva prišli domov, sem se učila matematiko, potem pa sem se le še uredila in odpravila spat. Imela sem čudne sanje. Z Belo sva se znašli 100 let v prihodnosti. Odpravili sva se na enak pohod kot včeraj popoldne. Tokrat je bilo vse drugače. Ko sva prišli do gozda, ki so ga včeraj sekali, sva le zastrmeli. Tukaj ni bilo več gozda. Vse je bilo polno novih zgradb in majhen del gozda, ki je ostal, je bil spremenjen v turistično zanimivost. Bil je le nekakšen adrenalinski park. Vsi še preostali travniki zraven njega so bili spremenjeni v polja ali v gradbišče za novogradnje. Z Belo sva nehali strmeli. Začela sem se jokati. Ko sem želela iti pogledat adrenalinski park, je ob njem stala še ograja in za njo srnjad. Začela sem se spraševati, ali so to prav tiste srne, ki so še ne dolgo nazaj uživale v gozdu. Nato sem se prebudila in sem bila srečna, da so bile to le sanje. Tedaj sem se zamislila. Bodo v takšnem okolju živeli moji vnuki? Kaj se bo zgodilo z vsemi živalmi? Bo denar res sveta vladar? Smo ljudje grozna bitja? ...

Sklenila sem, da bom od danes naprej skrbela za naravo in ozaveščala o njeni pomembnosti tudi druge. Na družabnih omrežjih sem objavila ozaveščevalne letake v različnih jezikih. Moram priznati, da sem ponosna nase, ker so ti dobili kar nekaj všečkov. Vendar to ni najpomembnejše. Najpomembnejša je narava, zato jo moramo ohraniti, da bodo lahko tudi naši potomci odraščali v tako lepem okolju.

Tudi moja najboljša prijateljica me pri mojem "projektu" zelo podpira. Z Belo nadaljujeva z mesečnimi sprehodi in delavec, ki sva ga spoznali, nama je povedal, da tudi njemu ni všeč sekanje gozdov. V gozdu se vendar mora ohraniti vsa njegova raznovrstnost, ker gozd ni pomemben le za življenje tam živečih bitij, temveč tudi za nas in naše potomce.

Ajda Ornig in Erin Kuhar, 7. razred OŠ Cankova